

Gang er udrustet med alle de Dyder og ædle Egenskaber, ydre og indre, som tilhører hvad vi kalder en ideal Mand, Ullas Kjærlighed værdig, som besejrer hendes Kunstnerbegejstring og dog skal ende med at resignere, resignere saaledes, at vi krymper os derved.

Kampen imellem Ulla og Falk, mellem Kvinden med det lyse, regelløse, egenkjerlige Kunstnersind, og den alvorlige, strænge, pligtopfyldende Mand, er godt skildret; baade før Ægteskabet, da Striden mest føres mellem Ullas Frihedstrang og hendes Forelskelse, og senere, da hun er bleven overvundet, har givet efter og ladet sig binde, og Kunstnernaturen bryder frem med hele sin dragende Magt, staa vi helt paa hendes Side, finder at Bruddet er berettiget og — at Genier ikke bør gifte sig. — Der er Opfindsomhed i Situationerne, og enkelte af dem ere udmærket fremstillede; saaledes er hendes Liv i Rom, efter Bruddet med Mand og Familie, givet med Oplevelsens Sandhed. Hun harmonerer ikke længere med sine Kunstfæller, hun er bleven fremmed for deres Liv, deres Nydelser, og deres hele Væren. Hvad hun har længtes efter, hvad der før var hendes Liv, Styrken i hendes Kunst: Lyset, Naturen, de italienske Børn, alt er forandret, fordi hun nu drages af noget, som staar udenfor Kunsten; alt som hun maler, forandrer Æmnet sig og ender med at blive et Gjenskin af den Kjærlighed, som altid bliver Livets sædelige Grundlag, men som sjældent i Længden tilfredsstiller Geniet eller virker befrugtende paa Kunstnerens Fantasi. Uagtet hun er tilfreds med sit sidste Arbejde, føler hun sig dog træt, ensom og forladt, og et Udtryk for denne øjeblikkelige Stemning er hendes Brev til Falk.

Havde Bogen sluttet her, havde man vel følt sig noget utilfredsstillet, men havde dog glædet sig over Enkelthederne og trøstet sig ved, at Kunstnernaturen nok rejste sig igjen, og at Længselen maaske vilde virke forædlende paa hendes Talent, men efter Falks Brev er hele Fornøjelsen forbi.

Heri tilbyder han at ville opgive sin Livsgjerning, *det* hvortil han har følt sig kaldet, som han har omfattet med al sin Kjærlighed og alle sine Evner, og som det har vist sig ikke kan undvære ham. Han vil opgive sit nedarvede Ideal, at Kvinden skal være Hustru og Moder, paa Kvindevis vil han tage tiltakke, og være lykkelig ved de Kjærlighedssmuler, hun